

[Chr. J. Hansen.]

dermed er ikke sagt, at der ikke er grundlag for fortsat at opretholde de prisbindinger, som vi har haft indtil dato, men som nu skal ophøre at eksistere. Hvad sker der nemlig, når de ophæves? Der sker i hvert fald det, at samtlige lønmodtagere, arbejdere, tjenestemænd, rentenydere og mange, mange andre i dette samfund kommer ud for en prisstigning. Jeg synes ikke, der er noget som helst, der taler for, at husmandsbruget eller det mindre landbrug får nogen fordel derved. Det bliver vel nok det store korn- dyrkende landbrug, der får den fordel, der kan komme ud af prisbindingernes ophævelse. Det, det her drejer sig om, er jo, at kødordningen udløber, eksportafgiften bortfalder, prisbindingerne for smør og flæsk ophæves o.s.v., og vi ved, hvad der skal sættes i stedet. Een ting vil nok være ganske afgjort sikker, man skal jo ellers være forsigtig med at spå om fremtiden, nemlig at ejendomspriserne vil stige. Man har sagt, at det var urimeligt at fortsætte efter de hidtidige retningslinier. Jeg vil gerne have lov til at minde om, at for kort tid siden skrev et af partibladerne, jeg tror, det var „Aalborg Stiftstidende“, en artikel, hvori der blev gjort opmærksom på, at der var jo også engang i sin tid, da arbejderne som de eneste i dette land måtte betale en lønskat, medens alle andre gik fri.

Derfor har vi været modstandere af disse prisbindingers ophævelse, og det er vi endnu, således som forholdene ligger.

På den anden side må vi anerkende, at rugbrødsprisen fortsat holdes nede, og nu træffes der jo i sidste øjeblik en ordning, hvorefter der også skal være mulighed for, at mælkeprisen holdes nede, dog kun til 15. november, og det skulle ikke forundre mig, om ordningen ikke blev forlænget. Tværtimod ville jeg blive forundret, hvis den med den nuværende regering blev forlænget udover den dag, men det må vi jo se på til den tid.

Jeg kan i hvert fald ikke anbefale det, de andre partier er blevet enige om. Jeg synes, det er urimeligt, at vi på et tidspunkt, da man ude omkring i befolkningen venter på et prisfald udefra, der også vil slå igennem her i landet, gennemfører en lovgivning, hvorefter det eneste sikre er, at der vil ske en prisforhøjelse.

Jeg ved godt, at allerede i fjor kritiserede man fra en vis side det politiske forlig, der medførte disse prisbindinger. Jeg må dog sige til den daværende højtærede landbrugsministers ros, at han gjorde, hvad der stod i hans magt for, at ordningen skulle blive praktiseret således, som hensigten var. Nu

kan man måske i dag sige, at han også har betalt sin pris for, at han stod fast på det standpunkt. Nu er det andre politikere, der er blevet de stærkeste, og de har fået støtte fra radikal side, hvad der i høj grad for- bavsers os.

En af husmandsførerne, formanden for De samvirkende Husmandsforeninger i Fyns Stift, Lauritz Nielsen, udtalte på et møde i Odense den 4. december, at prisbindingerne på hjemmemarkedet er rigtige nok, fordi man med en sådan prisbegrænsning modvirker en inflatorisk opskruning af prisniveauet — det er det standpunkt, husmændene har taget, og det har de ikke forladt, men, tilføjes det, man finder det meningsløst, at der ikke er lagt loft over kornpriserne, samtidig med at priserne bindes på de færdige varer.

Jeg tror, at den pågældende husmandsfører har fuldkommen ret i, at vi skulle have bundet også kornpriserne i stedet for at gå den vej, man går nu. Jeg tror, det ville have været bedre for hele det danske samfund, jeg tror, det ville have været bedre for dansk husmandsbrug, og jeg tror, det ville have været bedre ikke mindst for den ungdom, der i den kommende tid ved ejendoms køb vil søge at skabe sig et erhverv på dansk jord.

Grue-Sørensen: Det, som tilstræbes ved det lovforslag, der her er til behandling, er at fastholde de nuværende lave priser på rugbrød og mælk. Rugbrødsprisen er imidlertid så lav, at det næsten er uhensigtsmæssigt. I bemærkningerne til lovforslaget oplyses det, at prisen på et 4 kg rugbrød er 1 kr. 17 øre, og at hvis man ophæver statstilskuddet, vil der komme en betydelig prisstigning, så stor, at et sådant brød vil komme til at koste 2 kr. 67 øre. Det er et betragteligt beløb, som gives i statstilskud for at holde brødsprisen nede. Efter de fremkomne oplysninger andrager det for finansåret 1951—52 ikke mindre end 98 mill. kr. Når jeg bruger ordet „uhensigtsmæssig“ om prisen, så er det, fordi den med dette statstilskud bringes så langt ned, at den ligger betydeligt under foderværdien, og jeg kan ikke undlade en bemærkning om, at dette jo kan give anledning til misbrug — ikke alene misbrug i bogstavelig forstand, men også derved, at den gamle respekt og ærbødighed for brødet nedbrydes. Jeg tror ikke, at folk i dag har den samme respekt og ærbødighed for brødet, som der udvistes i vore forældres tid; i den henseende er vi vist blevet ringere.

Denne nedbringelse af prisen fremkommer jo altså ved statstilskud, men jeg vil gerne i denne forbindelse gøre opmærksom på, at